

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Widło (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z odwołania J. N.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa

z dnia 17 października 2019 r., nr (...),

w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 lipca 2020 r.

odrzuca odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z 17 października 2019 r., nr (...), Krajowa Rada Sądownictwa, działając na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm.; dalej: u.KRS) oraz art. 70 § 1 w zw. z art. 73 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 365 ze zm.; dalej: p.u.s.p.), odmówiła przeniesienia J. N. – sędziego Sądu Rejonowego w Z. w stan spoczynku.

W ocenie KRS nie zostały spełnione przesłanki warunkujące przeniesienie sędziego w stan spoczynku, wynikające z art. 70 § 1 p.u.s.p., albowiem skarżący nie został uznany zarówno przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jak i przez Komisję Lekarską Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego. Także z opinii biegłego lekarza neurologa oraz biegłego lekarza psychiatry wynika, że u J. N. nie doszło do

naruszenia sprawności organizmu skutkującego całkowitą niezdolnością do pracy.

Pismem z 19 grudnia 2019 r. odwołanie od ww. uchwały złożył J.N.. W uzasadnieniu swego stanowiska skarżący wskazał, że zaskarżona uchwała została wydana w oparciu o niepełną i nierzetelną dokumentację. Do odwołania dołączone zostały dokumenty medyczne, m.in. skierowanie do szpitala i karta informacyjna leczenia szpitalnego.

Pismem z 29 stycznia 2020 r. Przewodniczący KRS złożył odpowiedź na odwołanie, wnosząc o odrzucenie odwołania. Wskazał, że środek zaskarżenia wywiedziony przez J. N. nie spełnia wymagań określonych przez przepisy prawa, tj. zwłaszcza nie zawiera podstaw zaskarżenia, co skutkować powinno odrzuceniem odwołania jako niedopuszczalnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie należało odrzucić.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Stosownie do art. 44 ust. 3 u.KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. ustanawiającego przymus adwokacko-radcowski. Oznacza to, że konstrukcja oraz wymagania odwołania od uchwały KRS czerpią z wzorca (formuły) skargi kasacyjnej przewidzianej w procedurze cywilnej (art. 398¹ - art. 398²¹ k.p.c.).

Na mocy art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie; 3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Oprócz wymagań przewidzianych w § 1, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), a ponadto czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu

zaskarżenia. Do skargi kasacyjnej dołącza się także dwa jej odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego oraz dla Prokuratora Generalnego, chyba że sam wnioś skargę (art. 398⁴ § 3 k.p.c.). Wedle art. 398⁶ § 2 k.p.c., sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

W judykaturze i piśmiennictwie nie budzi obecnie wątpliwości, że odwołanie od uchwały KRS nie musi zawierać wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienia, a więc że nie podlega ono badaniu wstępnemu w trybie tzw. przedsądu (wyrok Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r., I NO 63/19; J. Sułkowski, *Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa w kontekście orzecznictwa Sądu Najwyższego, Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych*, Przegląd Sejmowy 2012 r., nr 4, s. 122-123). Natomiast pozostałe rygory formalne zastrzeżone dla skargi kasacyjnej znajdują zastosowanie w przypadku omawianego odwołania. Przyjmuje się, że odwołanie „powinno spełniać pozostałe wymagania wymienione w § 1 tego artykułu dla skargi kasacyjnej [chodzi o art. 398⁴ k.p.c.], takie jak oznaczenie uchwały Rady, wraz ze wskazaniem, czy jest ona zaskarżona w całości, czy w części, przytoczenie podstaw odwoławczych, odpowiadających podstawom kasacyjnym, o których mowa w art. 398³ k.p.c. i ich uzasadnienie, wniosek o uchylenie uchwały lub uchylenie i zmianę uchwały z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania lub zmiany” (tak M. Niezgódka-Medek, *Komentarz do art. 44* [w:] M. Niezgódka-Medek, R. Pęk, *Krajowa Rada Sądownictwa. Komentarz*, LEX 2013, teza 11, por. M. Dębska, *Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz*, LEX 2013, komentarz do art. 44).

Zatem odwołanie wywiedzione w niniejszej sprawie przez skarżącego nie spełnia podstawowych wymogów przewidzianych dla tego typu środka zaskarżenia. J.N. ograniczył się do oznaczenia zaskarżonej uchwały oraz sformułowania zwrotu: „niniejszym składam odwołanie od ww. uchwały Krajowej Rady Sądownictwa”. W odwołaniu skarżący nie podał podstaw zaskarżenia (art.

398³ k.p.c.) oraz nie zawarł wyraźnego żądania (wniosku) o uchylenie lub uchylenie i zmianę uchwały z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany. Czyni to wniesione odwołanie niedopuszczalnym i nie pozwala na jego merytoryczne rozpoznanie.

Sąd Najwyższy podkreśla, że podchodzi ze zrozumieniem do problemów zdrowotnych skarżącego. Nie może to jednak powodować – na zasadzie wyjątku – pominięcia bezwzględnie obowiązujących wymagań, jakie prawo procesowe przewiduje dla odwołań od uchwał KRS. Merytoryczne rozpoznanie odwołania w tej sprawie, przy wyraźnych deficytach wywiedzonego środka zaskarżenia, byłoby działaniem niedopuszczalnym.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy odrzucił odwołanie na zasadzie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS w zw. z art. 73 § 2 p.u.s.p.